

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2015. évi január hó 20. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt **vádlt** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 7.B.29/2014/6. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetést 5 (öt) évi próbaidőre felfüggeszti,
- mellőzi a közügyektől eltiltás kiszabását,
- a szabadságvesztést, végrehajtásának elrendelése esetén börtönben kell végrehajtani, ebben az esetben a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra,
- a bűnjelként lefoglalt 2 db vérgyanús szennyeződést tartalmazó minta lefoglalásának megszüntetését és megsemmisítésének elrendelését mellőzi, azokat az iratok mellékleteként rendeli kezelni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 10.000 (tízezer) forint bűnügyi költség megfizetésére, míg 24.359 (huszonnégyezer-háromszázötvenkilenc) forint bűnügyi költség az állam terhén marad.

I n d o k o l á s

A Pécsi Törvényszék a 2014. évi május hó 19. napján kelt 7.B.29/2014/6. számú ítéletével vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntette és személyi szabadság megsértésének büntette miatt halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés-büntetést börtönben kell végrehajtani. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása végett, a védő a személyi szabadság megsértésének büntette tekintetében felmentésért, egyebekben enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megalapozatlansága miatt szakértő kirendelését indítványozta, majd a részbizonyítás lefolytatását követően az elsőfokú bíróság határozatának megváltoztatására, a cselekmény eltérő minősítésére és a büntetés súlyosítására tett indítványt. Az ügyészség álláspontja szerint a vádlott testi épség elleni cselekménye a Btk.160.§ (1) bekezdése szerinti emberölés büntette kísérletének minősül. Ezért a vádlottal szemben indokolt az elsőfokú bíróság által alkalmazott szankció lényeges súlyosítása.

A másodfokú tárgyaláson a védő fellebbezésének irányát részben megváltoztatva kizárólag a büntetés enyhítése tekintetében tartotta fenn fellebbezését, a felmentésre vonatkozó indítványát visszavonta.

A bejelentett ügyészi fellebbezést a bűnjelekre vonatkozó rendelkezés, illetve a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés pontosítása tekintetében, míg a védelmi fellebbezést az enyhítésre vonatkozó részében megalapozottnak találta a másodfokú bíróság.

Az ítélet tábla a kölcsönösen bejelentett fellebbezések alapján eljárva a fellebbezéssel megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le. A tényállást túlnyomórészt felderítette, a bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú bíróság - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára - az iratok tartalma, valamint a másodfokú eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás eredménye alapján az alábbiak szerint egészíti ki.

A szúrás alulról felfelé irányuló, a sértett testfelületével, a hasfallal csaknem párhuzamos volt, azzal nagyon kis szöget zárt be (a Pécsi Ítélet tábla Bf.I.64/2014/7. számú jegyzőkönyv 3. oldal).

A fenti kiegészítéssel a tényállás megalapozottá vált, az a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság a tényállást, melyet sem a vád, sem a védelem nem támadott, alapvetően a sértettek vallomása, valamint a vádlottnak a szembesítésen, illetve bírósági tárgyaláson tett vallomása és az orvosszakértői vélemény alapján állapította meg.

A másodfokú eljárás során lefolytatott szakértői bizonyítás eredménye alapján

pontosan meg lehetett állapítani, hogy a vádlottmilyen irányban szúrta meg a **sértettet**. A szúrás iránya alapján a szakértő határozott álláspontja szerint súlyosabb, halálos eredmény csak akkor következett volna be, ha a vádlott ilyen erővel egyenesen előre, a sértett testfelületére merőlegesen szúr, nem pedig felfele irányulva a hasfallal nagyon kis szöget bezárva. Az ügyészség álláspontjával szemben a másodfokú bíróság szerint ez a magatartás - a szúrás ilyen irányának megválasztása - egyértelműen akaratlagos és nem a véletlennek köszönhető, így a súlyosabb sérülés elmaradása sem tekinthető véletlennek.

A vádlott az emberi élet kioltására feltétlenül alkalmas 20 cm pengehosszúságú, hegyes, kielezett konyhakéssel egy kb. 8 cm hosszúságú szúrcsatornával járó sérülést okozott, közvetlen közelből, a közepest valamelyest meghaladó erővel. A szúrása ugyan a köztudottan életfontosságú szerveket tartalmazó hastájékra irányult, azonban annak iránya alulról felfelé, a testfelülettel nagyon kis szöget bezáró volt. Így a hasüregen nem hatolt át, túlnyomórészt a hasfalban, a hasi izomzatban haladt, csupán 1 cm-es rést nyitva a hasfalon. Bár a szúrás ilyen irányban és ilyen erővel a májat is elérhette volna, azonban a májon okozott szúrás az adott erő alkalmazása mellett rövid idő alatt halálos eredménnyel nem járt volna. A vádlott szúrása csak akkor veszélyeztette volna a gerinc mellett futó ereket és okozott volna gyorsan halálos eredményt, ha iránya a hasfalra merőleges.

Helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott ölési szándékra utaló kijelentése komolytalan volt. A „megöllek” kifejezés kizárólag a vádlottalkoholos befolyásoltsága miatti felindultságára vezethető vissza.

Ilyen körülmények mellett, figyelemmel a cselekmény előzményére és indítékára is, arra kell következtetni, hogy a vádlott tudata nem fogta át a sértett halálának lehetséges bekövetkezését. A vádlott kizárólag testi sértésre irányuló szándékkal cselekedett, tudatában nem kellett, hogy felmerüljön a sértett halálának lehetősége. Ezért az elsőfokú bíróság a vádlott által elkövetett cselekményt helyesen minősítette a Btk.164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdése szerint minősülő testi sértés büntettének.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel, és azokat súlyuknak megfelelően értékelte. További enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság a személyi szabadság megsértése tekintetében azt, hogy a cselekmény konkrét társadalomra veszélyessége - a korlátozás rövid idejére és módjára tekintettel - rendkívül csekély. Az enyhítő körülmények nagy számára és meghatározó súlyára figyelemmel az elsőfokú bíróság indokoltan határozta meg a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés tartamát a törvényi minimumban.

A cselekmény összes körülményére, a vádlott személyében felismerhető társadalomra veszélyesség csekély fokára tekintettel a másodfokú bíróság álláspontja szerint a büntetés célja a szabadságvesztés végrehajtása nélkül is elérhető. A vádlottesetében életkorára, életvitelére és a cselekmény körülményeire

tekintettel alappal feltételezhető, egy hosszabb tartamú felfüggesztett szabadságvesztés-büntetés kellően nagy visszatartó erőt jelent.

Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét megváltoztatta, és a Btk.85.§ (1) és (2) bekezdése alapján a vádlott büntetését 5 évi próbaidőre felfüggesztette. E rendelkezésre tekintettel a másodfokú bíróság mellőzte a közügyektől eltiltás alkalmazását.

Az elsőfokú bíróság részben pontatlanul rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, ezért a másodfokú bíróság határozatában az erre vonatkozó rendelkezést pontosította.

A bíróság az ügyészi indítványnak megfelelően megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét a bűnjelekre vonatkozó rendelkezés tekintetében. Azok a tárgyak, amelyeket a büntetőeljárás - főként a nyomozás - során a nyomok megőrzése, láthatóvá tétele, szakértői vizsgálat alá vonhatósága, ezáltal a bizonyítékként felhasználhatósága érdekében készítenek (pl. vérszenyyeződést rögzítő gélzlap, lábnyomtöredék, ujjnyomat, s ezekről vagy más nyomokról készült fényképfelvétel stb.), a bűnügy iratainak részét (mellékletét) képezik, s így az elkobzásukra vagy megsemmisítésük elrendelésére nem kerülhet sor. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság az eljárás során keletkezett 2 db vérgyanús szennyyeződést tartalmazó minta megsemmisítésére vonatkozó rendelkezést mellőzte és elrendelte e tárgyaknak az iratok mellékletekénti kezelését.

A fentiek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a büntetésre és a bűnjelekre vonatkozó rendelkezés tekintetében megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Be.381.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült védői díj megfizetésére, míg a szakértői díj tekintetében a Be.381.§ (2) bekezdése alapján megállapította, hogy azt az állam viseli, tekintettel arra, hogy a szakértő véleményének kiegészítésére és meghallgatására az ügyész tett indítványt és e körben az ügyészi fellebbezés nem volt eredményes.

Pécs, 2015. január 20.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 7.B.29/2014/6. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.64/2014/7. számú ítéletében írt változtatással a 2015. évi január hó 20. napján jogerőre

emelkedett, és a felfüggesztett szabadságvesztés-büntetés kivételével végrehajthatóvá vált.

Dr.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke